

man kunne faae Leilighed til at blive det. Denne Skrivelse har forsaavidt Interesse, som den viser, at akkurat det Mødsatte af, hvad der staaer i Udvalgets Betænkning, er blevet afgjort ved Skrivelsen. For det Første maa jeg gjøre opmærksom paa, at denne Skrivelse aldeles ikke vedrører de nuværende Underkørsler, men derimod Underkørslen ved Forfacaden, og en paatænt Underkørsel ud imod Tordenskjoldsgade; det er altsaa to Underkørsler, som slet ikke eksistere. Naar man sammenfatter alle disse Momenter, forekommer det mig, at Overskriftelsen paa dette Sted maa forsvinde. (Modsigelse af Ordføreren). Ja, den ærede Ordfører kan tro mig paa mit Ord. Det, der tales om i denne Skrivelse, er den paatænte Underkørsel ved Forfacaden og dernæst Muligheden af en Underkørsel i Forbindelse med Kongelogen ud til Tordenskjoldsgade. Hvad disse angaa, er det Giendommelige derved, at Underkørslen ved Forfacaden ganske vist blev afgjort ved Ministeriets Resolution, men afgjort derhen, at man negtede den, hvilket aabenbart ikke kunde paaføre Statskassen Tab, og det andet Spørgsmaal, om Underkørslen ved Tordenskjoldsgade, blev afgjort af Ministeriet derhen, at man ikke gik ind derpaa, hvilket omtrent gaar ud paa det Samme. Jeg spørger nu: hvad bliver der tilbage af de 20,000 Rd., som kunne falde Ministeriet til Last? Er dette virkelig et Grundlag, hvorpaa man kan tro sig berettiget til at udtale dyb Forundring over Ministeriets Færd og anføre, at det er umuligt, at Ministeriet kan have ment bogstavelig, hvad det har sagt, og det med en saadan Tilsporing, som gjør Udtalelsens Karakter fuldstændig klar. Jeg tror, at, er der Anledning til Forundring, maa Forundringen vende sig andetskeds hen, nemlig derhen, at man har fremsat Ytringer af denne Natur, uden at man har faaet nøiagtige Oplysninger, hvilket let kunde være sket. Men Flertallet har jo dernæst ment, at, foruden at det saaledes har behøvt, hvorledes Ministeriet trods de ligefrem bevilgede eller approberede Udgifter havde stillet sig, som om ingen Overskriftelse havde fundet Sted, skulde det tillige i høi Grad falde Ministeriet til Last, at det havde forholdt sig passivt lige overfor de Udtalelser, der isørgt vare komne frem, om Muligheden af Overskriftelser, hvilket jo er et ganske andet Punkt, og at Ministeriet i den Henseende skulde, trods forskellige fremkomne Ytringer, have forholdt sig dels taus, dels undvigende. Anten samler sig dert, at ved Slutningen af Samlingen 1873 under 3die Behandling af Finantsloven skulde det have viist sig, at der havde fundet saadanne forskellige Ytringer Sted, at der ikke maatte komme yderligere Efterfrav i Anledning af Theaterbygningen, og at Ministeren ikke modsagde disse Ytringer, hvorimod det fremhæves, for at sætte Sagen i et endnu stærkere Lys, at Ministeren samtidig skulde have givet Bygningskommissionen Bemyndigelse

til at anvise saa mange Udgifter, som den fandt fornødne. Jeg tror nu ogsaa at maatte belyse begge disse Punkter, der jo ere anførte her paa Flertallets Side med Anførsel af Pagina i Rigsdagsstibende ved Hjælp af de Forhandlinger, der skulde indeholde Bevist derfor. Jeg maa imidlertid gjøre opmærksom paa, hvad Enhver kan overbevise sig om, at ved at tage de tre mellemste af disse Anførsler, nemlig Sp. 2402, 2407 og 2413, ville de finde, at de Ytringer, som der ere komne frem, aldeles ikke berøre dette Spørgsmaal, men angaa et ganske andet Spørgsmaal, og dette er saa meget mere uindeligt, som Formanden i Udvalget, den ærede nuværende Ordfører, er den, som fremkom med en af de Ytringer, der her ere citerede, og som ganske sikkert ikke havde Noget med denne Sag at bestille. Jeg kommer mulig senere tilbage paa dette, men vil dog her ganske kort bemærke, at det dreier sig om noget helt Andet, nemlig hvorvidt der har været Bemyndigelse for Ministeriet til paa egen Haand at bruge af Reserverfonden uden at faae Rigsdagens Bevilling. Det er jo et fra det heromhandlede ganske forskjelligt Spørgsmaal. Der har ikke været Spørgsmaal om, at Bevillingen ikke kunde komme; men forsaavidt Bølpbet skulde tages af Reserverfonden, mente Formanden i Udvalget dengang, at den Afgjørelse, der da fandt Sted, maatte vise, at Ministeren ikke vilde benytte dette uden at komme til Rigsdagen og faae en Bevilling. Det var derpaa, Ministeren gik ind, idet han udtrykkelig udhævede: ja, forsaavidt Theaterbygningen angaar, og dertil svarede den ærede Ordfører: ja vel, naturligvis. Men som sagt, det vedrører slet ikke dette. Derimod kan det ikke negtes, at i de Ytringer, der findes paa de to andre Steder, paa det første og det sidste Sted, fremkom der Noget, der kan siges at have Betydning hertil. Det fremkom fra Ordføreren i Udvalget, det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg). Nu maa jeg, selv overfor det ærede Medlem og selv lige over for ham som Ordfører, dog gjøre den mere almindelige Bemærkning gjældende, at man virkelig ikke kan brevide en Minister, om han lige overfor enkelte Ytringer, der ere komne frem, forholdt sig taus; der kan ikke være nogen Forpligtelse til absolut at modsigte, hvad man ikke billiger. Sæller ikke kan det brevides en Minister, at han svarer undvigende. Naar selve Forholdet er af den Natur, at det maa være en Minister umuligt at give afgjørende og bestemte Svar, kan dette netop være det Rette. Imidlertid er det ikke disse Bemærkninger, jeg vil fremføre for at søge Forsvar i nærværende Tilfælde. Der forelaa paa ingen Maade — heller ikke i den ærede Ordførers Udtalelser — Noget, der kunde gaa ud paa at betragte det som en Henvendelse til mig for at faae et Svar. Jeg maa overhovedet benegte, at der nogensinde er stillet en direkte Forespørgsel til mig i Anledning